

Cimitirul din perspectivă creștină: „Este busola prezentului spre înveșnicire”

Creștinul trebuie să privească cimitirul nu ca pe „un loc al morților” sau ca pe „cel mai înspăimântător și marginal spațiu din raza unei comunități”, ci să aibă în vedere că reprezintă o busolă spre viața veșnică, notează Pr. Liviu Vidican Manici.

Într-una din catehezele sale, directorul Seminarului Teologic din Cluj spune că cimitirul este „lecția vie despre cum să ne trăim viața, dar mai ales despre cum să nu o trăim. E catalogul reușitelor și eșecurilor înaintașilor noștri, e busola prezentului spre înveșnicire”.

Mai mult decât orice loc, cimitirul este un loc al aducerii aminte, precizează pr. Liviu.

„Cimitirul nu este doar o expresie a trecutului, ci și o imagine a viitorului, nu este doar un loc al tăcerii, al crucilor mute ce vorbesc doar când le citești numele înscrise, ci și al reflexiei, al introspecției, al dialogului, al frământării interioare”.

Cimitirul, icoana perisabilității firii umane

Părintele profesor reamintește că cei îngropați în cimitir au fost ca noi, iar plecarea lor din această lume a generat tristețe. Însă prin moarte se ajunge la Înviere.

„Când au plecat la Domnul i-a durut pe cei ce au plecat, ne-a durut pe noi cei de un neam cu ei, care am rămas și i-a durut pe cei ce nu erau de un neam cu noi. Spuneam în cateheza despre moarte că despărțirea sufletului de trup este un proces sfâșietor, nedorit, dar necesar. Și așa este! Dar învierea este balsamul”.

Însă, cimitirul conservă memoria celui care a plecat. „E memoria colectivă inactivă în ea însăși, dar activă în cei care au rămas”, spune părintele.

„Cimitirul e icoana perisabilității firii umane, amestecată cu dorul celor rămași, amplificată de recunoștința acelorași văduviți sau de paloarea mormintelor ale căror nume șterse, odinioară împodobite și lucrate cu aur, nu mai înseamnă nimic pentru trecători. De aceea exclama poetul, „nu mi-e frică de moarte, ci de veșnicia ei” (Alexandru Vlahuță, Din prag).

Clericul se folosește de etimologia cuvântului (κοιμητήριον, ου (τό), loc de dormit, dormitor) pentru a argumenta că cimitirul trebuie perceput ca un locaș al „somnului din care doar Creatorul ne va striga spre trezire asemeni unui părinte ce-și trezește dimineța copiii”.

Părintele reamintește că cimitirele trebuie să fie îngrijite și respectate, deoarece „sunt printre cele mai sacre locuri dintr-o comunitate”. „Dacă nu mâine, într-o zi vom ajunge și noi acolo”.

El explică de ce cimitirul este un loc sacru. „Un răspuns stă tocmai în cei care sunt îngropați acolo”, precizează părintele profesor.

„Trupurile celor înmormântați au fost înainte sfințite, prin Botez, Mirungere, Euharistie și prin celelalte Sfinte Taine. Că au devenit sau nu sfinți, nu știm, dar știm că în tradiția ortodoxă, așa cum adesea spune PS Teofil de Iberia, nu cădim doar icoanele și biserica, ci îi tămâiem pe oamenii prezenți. Îi tămâiem pentru că sunt sfințiți și pentru că trupul lor este valoros. Mai mult decât atât, cu mirul cu care se sfințește biserica se sfințește și omul prin Mirungere”.

În Patriarhia Română, 2021 este Anul omagial al pastorației românilor din afara României și Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul; valoarea liturgică și culturală a cimitirelor.

Pr. Liviu Vidican-Manci

În perioada 2005-2007 a urmat studii superioare de specialitate la Institutul Catolic din Paris, Franța, iar din anul 2012 este doctor în Teologie, la disciplina Istoria Bisericii Universale, cu titlul lucrării: „Cathari și Albigenzi în Europa Occidentală a secolelor XI-XIV”, îndrumătorul lucrării fiind pr. prof. univ. dr. Vasile Leb de la Școala Doctorală „Isidor Todoran” din cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj.

Din toamna anului 2012 este directorul Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca, iar din 2017 este cadru didactic titular al Facultății de Teologie Ortodoxă.

Foto credit: Raluca Ene/Basilica.ro

basilica.ro